

קובי מידן

ככה הלב נרעש

ברחוב מזא"ה

כִּמָּה יִפֶּה הַיְתָה הַכֶּלֶה?
גִּבָּה הָיָה חֲשׂוֹף כָּלוּ,
מוֹשִׁי, גַּמְיֵשׁ.
בְּלֶהֱב־לֶבֶן דָּק
הִיא רַחֲפָה עַל מְדַרְכָּה,
וּבְכָל מְקוֹם שָׁבוּ דַרְכָּה
הוֹתִירָה חֲרִיכַת פְּרִיחָה.
כֶּכָּה יִפֶּה הַיְתָה.

כִּמָּה נִרְעֵשׁ הַלֵּב?
הַלֵּב כִּמְעֵט נִרְעֵשׁ.
מְטַטֵּלֶת כַּל-חֹבֶקֶת,
קוֹצֵבֶת זְמַן קִדְמוֹן בְּלִי נַע,
בְּכָל זֹאת זְוָה, כַּנְרָאָה,
שֶׁפֶן קִמְצוֹץ שֶׁל חֶלְדָּה
נִשֵּׁר עַל קִצָּה מְרַפֶּסֶת
וְהוֹפֵז אֹר עֲרֻמוֹנִי.
כֶּכָּה הַלֵּב נִרְעֵשׁ.

שביל

שום ידים לא הושטו משום שמים. העולם היה מעט באַלְכֶסוֹן.
פסת בד לבנה, כתלושת שמלת שבת,
התבדרה על מוט־גדר
נטוע בדשא דשן.

השביל, לבן־גירי, רוי עד רמז של צהב,
נע בפתול רחב של מעלה מתון ונעלם
ברום גבעה, כדי לשוב ולהופיע במדרון הבא,
קטן כגור־שבילים.

חבר ארנים רשרש טרונייה. לא ידעתי את שמם
של העצים האחרים. שלל אפני־ירק התפוח
סבך, נקוד פרחים פסופים.
ואז, פתאם פרה

נצבת לעצמה ואחורים.
העטינים המתוחים משרגים.
ראשה מאתנו והלאה,
עיניה בולשות לאחור.

מישהו מהילדים ודאי קרא.
מישהו התקרב מדי,
מישהו הזהיר.
אני זוכר מה קרה למלים באויר:

איך נקטף הקול כאלו הדו נעטף;
איך הברה קצרה הצלילה דוקא מרחקים
שבהם לא נשמעה,
כפי שהגוש הרך, מתחת לפרה,
סמן את השדה.

קנטטה

א. (דואו)

שְׁקוּלֵי שַׁעַל, הוֹלְכֵי לַיִל,
שְׁנִיִּם. רוֹשְׁמִים,
בְּמִרוּחַ הַמְשִׁתְּנָה בֵּין צִלְלֵיהֶם,
צִלִּיל כְּמִתְאַר חֲמוּקִים.

כְּבָדֵי סֶבֶר. שְׁפִלֵי מִבְּט.
גִּוִּים חֲרוּצֵי יָפִי.
הַחוּם סְבִיבָם שָׁחַר כָּחַל
לְמִרְחָק עֵמָק.

שָׁרִים: "הָאֵל – זְמַנּוּ
הֵנוּ הַטּוֹב בְּזְמַנִּים.
לְעֵת עֲצָמוּ עֵינָיו
נֹאמַר לוֹ אֶהְבֶּה".

ב. (בריטון)

וְאֲנִי אֶת אֲזֵנֵי אֶטֶה.
אֲדַמָּה הַדְּהוּד לְעֵנֵנִי.
בֶּן דַּת חֶפֶת שָׁמַיִם:
הֵנִי.

רְגְלֵי בְּקִרְקַע אֲנַעֵץ.
רֹאשִׁי בְּמֵאוֹן אֲרַכִּין.
עֵלּוּב בְּאֶמֶת וּבְתַמִּים
אֲדַבֵּר וְאֶדְם לְנֹצָח:

הָאֵל – לֹא יִרְאַהּוּ הַחַי
וְהַמֵּת לְקוּלוֹ לֹא יָקוּם –
הוּא אֶחָד
חֲלָקֵי הַמִּרְחָק
שְׁמִכָּאן לְקִצֵּה הַיָּקוּם.

ג. (מקהלה)

עַל כֵּן, לֹא אֵל נִשְׂאֵל אֶלְאֵ גְדֻלָּה,
לְפָרְשָׁה עַל אֵינוֹתוֹ.

וְלֹא גְדֻלָּה כִּי אִם כֶּף יָד,
לְלִטֵף רֹאשׁ חֲרָפְתָנוּ.

וּבְהִנָּתֵן לְמוֹט רְגֵלָנוּ,
עַל עֵינֵינוּ הַלְאוֹת –
אֲצַבֵּעַ, כִּי תִרְדִּים עַפְעָף.